

A legendás Lévai túl a hatvanon

Description

Telik múlik az idő, a nyáron az egykori kitűnő nehézsúlyú Lévai István túllépett a hatvanon.

Csendes családi ünnepség keretében köszöntötték az olimpiai bronzérmest, aki ugyan jó szívvel gondol a boksza, a bunyósokra, de azért csak kevés ökölvívó lehetett jelen a köszöntésén.

- Azoknak, akik huszonévesen, ereje teljében látták utoljára a ringben, milyen furcsa azt hallani, hogy Lévai István már a hatvanadikat is betöltötte.
- Az idő repül, a moszkvai olimpiának is már 37 éve. Ezzel együtt nem érzem magam idős embernek, reggeltől estig dolgozom és sok fiatal barát vesz körül, akik mellett nem is lehet öregedni. Mindennek érzem magam, csak éppen hatvannak nem! Nincs is időm a nyugdíjra gondolni.
- Mi biztosítja a megélhetést?
- Már 22 éve vezetünk egy vegyeskereskedést a feleségemmel Tompaládonyban. Egész nap talpon vagyunk, 12 órán át tartunk nyitva. Bükfürdő közelében található a hely, ahol fut a bolt, van benne minden a kerámiától a téli szalámin át az aszúig. No meg tartozik hozzá a cigi bolt is, ami azért nem szezonális árú, szóval ebből élünk télen is, nyáron is.
- Versenyzőként cigizett?
- Most itt van helyben a dohány, nem kell mennem érte, sajnos cigizem is, ma is és így volt ez versenyzőként is, de akkor csak módjával, mert Kellner Feri bácsi kordában tartott minket, levonásokkal járt a dohányzás.
- Egykor a fél világot bejárta, ma pedig Tompaládony a világ közepe?
- Így valahogy, itt találom meg a számításom. Szeretnek az emberek, sokuknak nem kell

magyarázni, hogy hol meg nem fordultam annak idején.

– Nagy generáció volt az önöké, a nehézsúlyban Alviccsal, Somodival és Lévaival.

Megtalálják néha az emlékek?

– Nem nagyon, mert kölcsönadtam egy kiállításra mindenem, ami maradt a bokszból, de azóta sem láttam viszont. Alvics Gyuszival szoktam néha beszélgetni, de Somodival sajnos már nem lehet.

– Mint ahogy elment már a háromszoros olimpiai bajnok Teofilo Stevenson is, akinek a neve összeforrt az önével.

– Sajnos öt éve halt meg, hatvan volt, mint most én, fiatal ember. A moszkvai olimpia előtt is meccseltünk egy nagyot, kaptam tőle egy borzasztó nagy pofont, és ez óvatosabbá tett. Az olimpián nem volt szerencsém a sorsolással, mert Stevenson ágára kerültem. Ha a másikon futok, akkor a szovjet helyett én léphettem volna kötelek közé a döntőbe, őt nem sokkal korábban a berlini tornán döntő fölényel vertem. Ezüst is lehetett volna... Bronz lett, mert az elődöntőben jobb a békesség alapon folydogáltak a percek, „nem is ütök, de nem is kapok” volt a fő szempont. Más nem bírta a három menetet a kubai klasszis ellen.

– A mestereire hogy emlékezik?

– Esetemben egy olasz, Benedetti Serafino fektette le az alapokat a Győri Dózsánál. Apám is nála tanulta az ökölvívást. Szépen jöttek a serdülő, az ifi bajnoki aranyak. Aztán az Újpestnél Kellner Feri bácsi foglalkozott velem. A legtöbbet tőle tanultam, olyan volt nekem, mint egy nevelőapa. Minden mesteremet tiszteltem, Papp Laci bácsira természetesen én is felnéztem.

– Az edzőség nem hiányzik?

– Kovács Attila tavalyi sérülésével annak is vége lett. Ma már nincs más, mint a sport a tv-ben. Bár minél több magyar tehetségnek követhetném az útját, de sajnos ez nem így van. Már az is siker, ha valakit egyáltalán megtart magának a sportág. A fiatalokat nem honorálják eléggé, talán a pénzzel lehetne megkötni őket. Ezzel együtt sok sikert kívánok az utódainknak, élükön a vezetőkkel, Erdei Zsolt elnökkel és Balzsay kapitánnyal.

– Visszatekintve a hat évtizedre, hogy látja mire tanította az ökölvívás, mit kapott tőle?

– Mindig is szorgalmas gyerek voltam, az is maradtam. Mindent a boksznak köszönhetek, ezen belül is elsősorban az önfegyelmet.

– Lévai nevű gyereket mostanában keressünk az indulók közt, nagypapa?

– Két lányunk van és egy 10 és egy 12 éves lány unokánk. Szóval nem, fájdalom, de Lévait nem szólíthatnak a ringbe. Szegény újságírók, erről sajnos nem tudnak cikkezni...

(Dobor D.)